

Lisbeth Pahnke

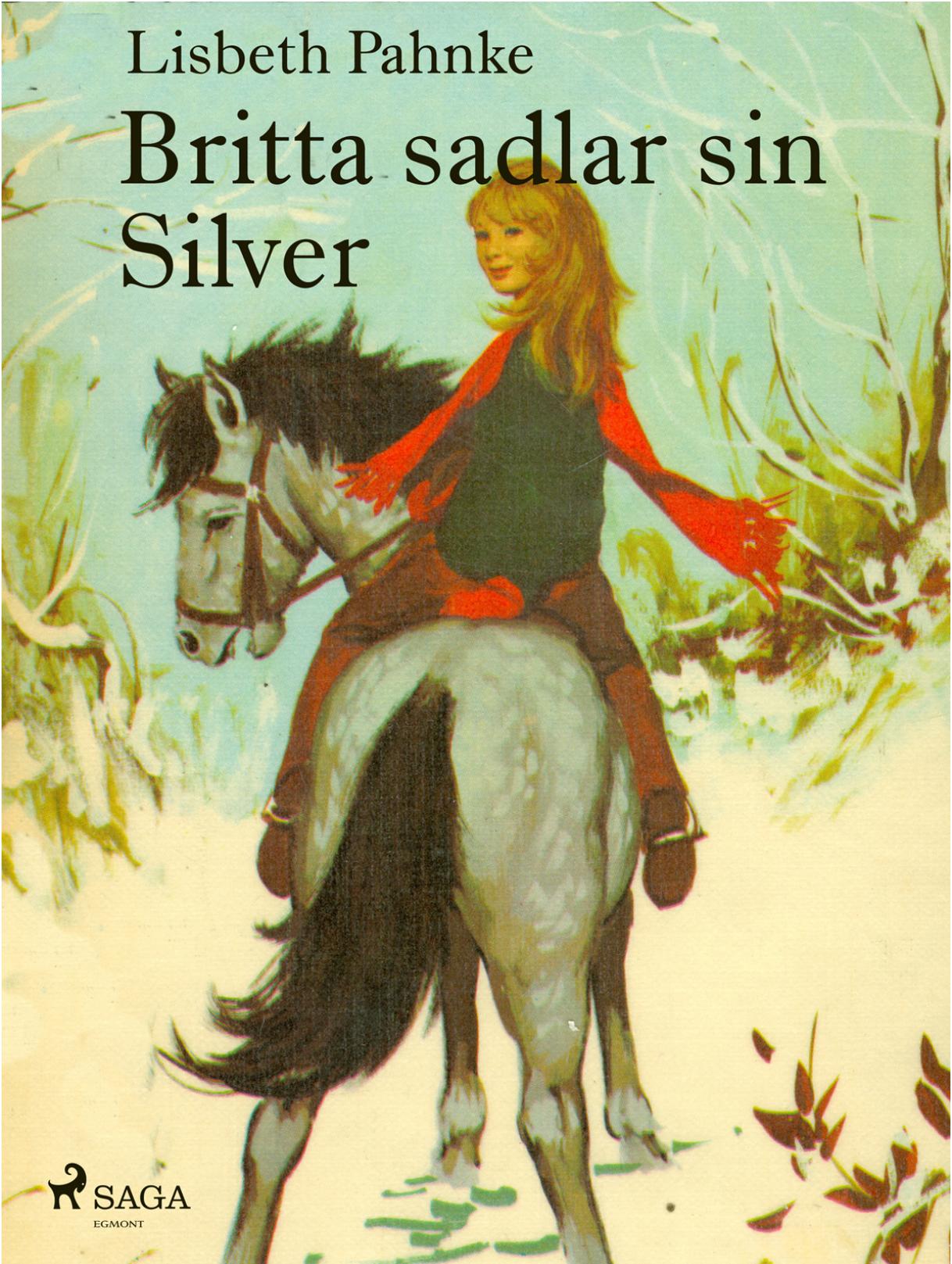
Britta sadlar sin Silver

Lisbeth Pahnke

Britta sadlar sin Silver

 SAGA
EGMONT

Lisbeth Pahnke

BRITTA SADLAR SIN
SILVER

Saga

Britta sadlar sin Silver

Britta sadlar sin Silver © 1967 Lisbeth Pahnke

Alle Rechte der Ebookausgabe: © 2016 SAGA Egmont, an imprint of Lindhardt
og Ringhof A/S Copenhagen

All rights reserved

ISBN: 9788711520659

1. Ebook-Auflage, 2016

Format: EPUB 3.0

Denna bok är skyddad av lagen om upphovsrätt. Kopiering till annat än
personligt bruk får endast ske efter avtal med SAGA Egmont samt
rättsinnehavaren.

SAGA Egmont www.saga-books.com - a part of Egmont, www.egmont.com

Silvers nya hem

”Snälla söta rara Silver, varför *kan* du inte hålla dig lugn?” utbrast jag för femtielfte gången och tittade bekymrad på min bråkiga ponnyhingst, som bara sparkade och sparkade i spiltväggen och nästan klättrade upp i krubban för att komma åt att hälsa på sin nya stallgranne, bondgårdens stora fuxiga ardennersto Freja. Vad gör man med en häst som inte vill finna sig i att stå bunden och som bara trasslar in benen i grimskafvet hela tiden?

Plötsligt spetsade ardenneren öronen och mullrade fram en djup gnägning. Jag hörde steg utanför stalldörren. Det var Aronsson, bonden själv, som kom. Han hade rutig skjorta och blåställ på sig och luktade lagård. Han gav Silver ett roat ögonkast och sa retsamt till mig: ”Att du inte skaffade dig en *riktig* häst istället! En sån där liten en, är det något att ha, det?”

”Han är inte så liten”, protesterade jag. ”Han är i alla fall en och trettiofem i mankhöjd nu, och lite högre lär han väl bli innan jag kan börja rida honom, eftersom han bara är två år nu. Så han blir alldeles lagom åt mig”, vidhöll jag

envist och tänkte att det var typiskt bönder att bara bry sig om vad man kunde ha för *nytta* av en häst.

”Ja, de närmaste åren går det kanske bra”, höll Aronsson med om. ”Men snart nog har du vuxit ifrån’en och vill ha en riktig häst, och då kommer du att ångra dig, för då har du hunnit fästa dig vid den där lilla kusen.”

”Äh”, sa jag och tittade på min vackra gråskimmel. Precis som om Silver inte var en riktig häst! Min Silver var det finaste som fanns. Jag hade skött honom ett helt år innan mamma och pappa köpt honom åt mig för bara några dagar sedan. Tills vidare skulle jag få ha honom uppstallad där på bondgården, den låg bara en dryg kilometer hemifrån.

”Förresten så är jag ganska liten själv, och jag har inte växt en centimeter på två år, så jag kanske inte blir längre”, fortsatte jag hoppfullt. ”Dessutom tänker jag både köra och rida in honom när han blir nog gammal, så då kan jag åka efter honom i en liten vagn, om han inte skulle orka kånka omkring med mig på ryggen.”

”Jaha”, sa Aronsson bara, men jag hörde att han muttrade något om ”tokiga stadsbor som går och köper en häst som varken är körd eller riden.” Inte för att vi i vår familj kände oss som stadsbor precis, men i Aronssons ögon var vi väl det. Vi bodde i ett litet samhälle några kilometer från stan. Bakom vår villa bredde granskogen ut sig, och jag tyckte mycket om att ströva omkring på stigarna där. Men någon häst hade vi aldrig haft i familjen tidigare, och jag tror inte att pappa och mamma någonsin skulle ha köpt någon åt mig heller, om det inte varit så att min favorithäst i ridskolan, den stora brunsvarta Rinaldo, som jag ridit på i flera år, hade blivit påkord av en bil. Det gick inte att rädda honom, och jag var alldeles förtvivlad. Pappa och mamma

köpte Silver för att trösta mig och få mig att tänka på något annat. Att ha egen häst — nog var det något alldeles ofattbart! Jag hade inte kommit över den där första överväldigande lyckokänslan ännu, och det kändes som om jag aldrig skulle kunna bli riktig ledsen mer.

”Den där tar man inte där man ställer ’en”, sa Aronsson och sköt lagårdshatten i nacken. Han kliade sig eftertänksamt i huvudet och tittade på min bråkiga ponny, som stod och trampade otåligt och inte ville vara stilla. Jag mumlade något otydligt till svar. Det här började bli ett riktigt problem. Aronsson hade också insett det.

”En vacker dag kommer han att trassla in sig riktigt ordentligt”, sa han olycksbådande, ”och då får han sig en läxa.”

”Då kan det vara för sent”, sa jag nedslagen. ”Jag kommer inte att få en lugn stund om han fortsätter så här. Jag förstår inte alls varför han ska böka omkring så mycket. Inte gjorde han så där förut när han stod i Gransjö.”

”Nänä”, menade Aronsson, ”men då stod han förstås inte vägg i vägg med en sån här hästfröken heller. Det är därför han hetsar upp sig. Hingstar är ett otyg att hålla på med. Det borde vara förbjudet för småungar att ha hand om hingstar.”

”Småungar”, protesterade jag. ”Jag har i alla fall fyllt femton. Och jag *vill* att Silver ska få vara hingst.”

”Jaha”, sa Aronsson. ”Ja, det där ska ju inte jag lägga mig i, förstås ...”

”Finns det ingen annan plats för honom då?” frågade jag och försökte låta så bevekande jag kunde. Aronsson rev sig i håret igen, och tog sig en funderare på saken.

”I lagårn är det fullt med kor”, sa han slutligen. ”Vi har ju en kalvkätte ledig förstås, men den blir väl alldeles för

liten. Ja, och hönshuset är fullt med höns.”

Han drog plötsligt på munnen. ”Det blir nog ingen annan råd än att du får göra iordning svinstian åt din hingst.”

”Svinstian?” sa jag. Det lät inget vidare trevligt, men vad som helst var bättre än den här spiltan.

”Kom ska jag visa dig”, sa Aronsson. ”Det är tomt där nu, men till hösten ska jag ha gödsvin där.”

Vi gick ut ur stallet och genom fodermagasinet. Mitt emot hönshuset låg svinstian, som visade sig bestå av två jättelika boxar.

”Du kan använda den ena åt hästen din”, sa Aronsson, och jag bestämde mig genast för den som var närmast dörren. Det skulle nog inte bli så tokigt i alla fall, tänkte jag. Dammigt och smutsigt var det förstås, och det hängde spindelväv i alla vrår, men det skulle lätt vara avhjälpt. Så skönt för Silver att få en box att strosa omkring i och slippa stå bunden! Resolut gick jag och hämtade en kvast och började kava runt tak och väggar med den. Smutsen dråsade ner tillsammans med stora sjok avflagnad vitfärg från taket. Det verkade som om svinstian inte använts på länge, för dammet hade lagt sig i tjocka lager och stack mig i näsan, när jag vispade runt med kvasten, så att jag måste nysa. Men det luktade inte ens gris där, bara gammalt och lite unket, och jag slog upp dörren på vid gavel och lyckades även knuffa upp ett av de små fönstren på bortre väggen, och friskluften strömmade in.

Tre av väggarna var av ljus blåmålad cement, medan den fjärde var en plankvägg som skilde de båda griskättarna åt. Golvet var också av cement, men det kunde man inte se för allt bråte som hopade sig där. Det var gamla brädstuppar och trasiga papperssäckar, som det varit värpfoder i, och diverse annat. Jag sorterade ut allt

som möjligen skulle kunna användas och hade sedan ett drygt göra med att skotta ut det övriga på gödselhögen. Till slut var det tomt på golvet och jag sopade rent. Inga råttor hade jag träffat på, och jag sände en tacksamhetens tanke till lagårdskatten.

Svettig och smutsig satte jag mig på en låda och pustade ut. Svinstian hade blivit ett riktigt mysigt litet rum åt min häst. Jag borstade bort det värsta dammet från mina jeans och kilade upp på skullen för att ta ner halm. Det var ganska mörkt där, man kunde knappt se skillnaden mellan hö- och halmbalar, men när jag öppnade luckan i golvet blev det ljusare. Jag slängde ner två stora balar hårdpressad halm, och de hamnade med en dov duns på cementgången i lagårn. Sedan strödde jag ut halmen i ett tjockt lager till en mjuk bädd i boxen, Silvers nya hem.

"Silver, silverpojken!" lockade jag lågt och gick upp i spiltan. Min ponny var våt på bringan av upphetsning, han stampade oroligt i golvet och slängde med sitt vackra, mörkgrå huvud så att man under den långa vågiga pannluggen kunde skymta den vita stjärnen, som sträckte sig ner i en smal spets mot ena näsborren.

"Såja, hästen", sa jag och smekte lugnande den blågrå hårremmen. "Kom så ska du få se!"

Med en känsla av förväntan lossade jag på grimskäftet och ledde ut honom. Som vanligt dansade han runt mig med ivriga steg, pigg på något nytt. Han höll det lilla ädla huvudet högt och stolt och svansen blåste ut som en vit plym bakom honom.

"Det är då ingen större ordning på dig, lilla häst", skrattade jag och försökte akta mina tår. Jag hade bara tunna gymnastikskor på mig och jag visste av erfarenhet

att Silvers oskodda små hovar kunde vara ganska kännbara.

Alla höns skulle förmodligen flaxa upp och sätta igång med ett väldigt kacklande om vi gick förbi hönshuset, och då skulle jag med all säkerhet stå där utan häst, vilket vore lite förargligt, så vi gick runt på utsidan av lagårn istället. Jag öppnade dörren till det nya stallet, och Silver stack nyfiket in huvudet. Det doftade gott av den rena halmen, och min lilla häst tvekade inte länge. Han skuttade till — och så var både han och jag inne! Jag tog av honom grimman, så att han skulle kunna känna sig riktigt fri, och ivrigt gick han på upptäcktsfärd runt om i boxen, nosade och bökade i varje hörn tills han med en belåten suck vek ihop frambenen, körde ner huvudet i halmen och tippade omkull med hela kroppen åt ena sidan. Jag tittade lyckligt på hur min häst gjorde sig hemmastadd, och jag gav mig själv det tysta löftet att Silver aldrig mer skulle behöva stå i spilta.

Därefter gick jag bort till fodermagasinet för att hämta lite gröpe. Där, på väggen närmast stallet där ardennerstoet stod, hängde mina hästgrejer. Silvers fina träns i ljusbrunt läder med nosgrimma och tyglar och grön- och vitrutig pannrem. Och den svarta ponnyselen, som Eva Lenas farfar suttit och sytt åt Silver under mörka vinterkvällar i Gransjö ...

”Undrar just vad Eva Lena gör nu”, tänkte jag. Kanske var hon ute och red på sitt svarta russ Lilleman. Och hennes snälla farfar? Jag kunde föreställa mig hur han gick i stallet och vemodigt tittade i Silvers tomma spilta.

”Honom säljer jag inte till vem som helst”, hade han sagt om Silver förra året. Men jag hade varit där så ofta och pysslat med Silver att både Eva Lena och hennes farfar

nästan hade kommit att betrakta honom som min häst. Och efter olyckan med Rinaldo hade pappa och mamma beslutat sig för att köpa Silver åt mig. Eva Lenas farfar hade inte haft något att invända, han hade till och med givit mig den lilla selen på köpet. Nu hängde den här på väggen och väntade bara på att bli använd. Jag hade inte ens provat den ännu, men den såg lagom ut. Min vackra gråskimmel med en svart liten sele, och en lätt liten sulky att dra! Jag skulle köra omkring på byvägarna i ystert trav ... Men ännu var han inte inkörd, hade aldrig haft en sele på sig, och jag undrade för mig själv om det skulle bli svårt att köra honom. Så småningom skulle jag behöva en ponnysadel också, tänkte jag vidare. Jag var säker på att Silver skulle bli en härlig ridhäst, livlig men ändå lydig, pigg och villig. Tänk att sitta på honom för första gången ... Skulle hans galopp vara lika mjuk och rytmisk som jag föreställde mig den? Spännande ...

"Hej stumpan, hur går det med hästen?" Pappa stod plötsligt i dörren och avbröt tvärt mina drömmar.

"Oj då!" sa jag. "Är du redan här?"

"Redan och redan", sa pappa och klev in i fodermagasinet. "Klockan är mycket och du ska hem och äta."

"Oj då!" sa jag igen. "Vänta lite, jag ska bara ge Silver lite gröpe och ett fång hö, jag är snart klar."

Jag tog ett mått gröpe ur gröpeslåren, tittade förstulet på pappa och ropade: "Silver! Nu ska du få mat!"

Som jag väntat hade min häst börjat känna sig ensam och övergiven därinne i sin box, och när han hörde min röst gnäggade han gällt och länge. Pappa stirrade förbluffat på mig.

"*Var* har du hästen nånstans?" undrade han.